

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu: **R., s.r.o.B.**, *zastúpeného JUDr. Ing. L. N., K.*, proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad v Košiciach**, Komenského č. 52, Košice, za účasti účastníkov konania: AUPARK Košice, spol. s r.o., Prievozská 4, Bratislava, zastúpený Mgr. M. S., B., JPC, spol. s r.o., Štítová 17, Košice, Mesto Košice, Tr. SNP č. 48/A, Košice, zastúpené JUDr. V. V., K., Československá obchodná banka, a.s., Michalská 18, Bratislava, MA.GI.CA, spol. s r.o., Textilná 1, Košice, Interhouse Košice, a.s., Hlavná 1, Košice, Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., Senný trh 1, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2009/00256 zo dňa 14.1.2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/12/2009-119 zo dňa 06. mája 2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/12/2009-119 zo dňa 06. mája 2010 **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu zo dňa 10.02.2009, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 2009/00256 zo dňa 14. januára 2009, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie obce Č. č. X. zo dňa 26.09.2008 o umiestnení stavby N. AUPARK Košice, časť E2 - vonkajšie inžinierske objekty, SO 200 Komunikácie, dopravné riešenie tak, že z výroku prvostupňového rozhodnutia vypustil pozemok parc. č. X. k. ú. S. M.a v ostatnej časti rozhodnutie potvrdil v celom rozsahu.

Na základe obsahu žaloby podanej dňa 10.02.2009 bolo potrebné preveriť zákonnosť rozhodnutia žalovaného a vysporiadať sa s tvrdením žalobcu, že prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu je v rozpore s § 38 a § 110 stavebného zákona. Podľa názoru žalobcu prvostupňový správny orgán a odvolací správny orgán nesprávne vykladajú ustanovenie § 38 stavebného zákona, pretože povolili umiestnenie stavby N. AUPARK Košice navrhovateľovi územného konania okrem iného aj na pozemku so stavbami na parcele č. X., k. ú. S., bez

toho, aby sa vysporiadal s nesúhlasom žalobcu ako vlastníka uvedených stavieb s umiestnením predmetnej stavby. Žalobca má za to, že neboli splnené zákonné podmienky na vydanie územného rozhodnutia na umiestnenie spornej stavby, nakoľko podľa § 38 stavebného zákona môže stavebný úrad rozhodnúť len bez súhlasu vlastníka pozemku, ale nie bez súhlasu vlastníka stavby. Žalobca vykladá ustanovenie § 38 stavebného zákona v tom zmysle, že bez súhlasu vlastníka príslušný správny orgán nemôže umiestniť stavby na iných stavbách, ak k nim navrhovateľ územného konania o umiestnení stavby nemá vlastnícke alebo iné právo, a to bez ohľadu na to, či je možné stavby na navrhovaný účel vyvlastniť. Žalobca uviedol, že prvostupňový správny orgán správne zistil skutkový stav, pretože vo svojom rozhodnutí o umiestnení stavby navrhovateľa zaviazal, aby pred vydaním stavebného povolenia požiadal príslušný stavebný úrad o odstránenie stavby na vyššie uvedenej parcele, no napriek tomu rozhodol v rozpore so zákonom a preskúmaným rozhodnutím umiestnil stavbu aj na spornú parcelu č. X., k. ú. S., na ktorej stoja stavby vo vlastníctve žalobcu.

V doplnenej žalobe podanej na krajskom súde dňa 19.3.2009 žalobca rozšíril žalobné dôvody nasledovne:

a) žalobca namietol miestnu príslušnosť Obce Č., ktorá vydala rozhodnutie o umiestnení stavby, číslo X., pretože podľa názoru žalobcu táto nebola v zmysle § 117 ods. 1 stavebného zákona príslušná takéto rozhodnutie vydať, ako orgán prvého stupňa. Stavebným úradom prvého stupňa malo byť podľa žalobcu Mesto Košice, keďže sa stavba neumiestňuje v územnom obvode dvoch alebo viacerých stavebných úradov, Mesto Košice nie je ani stavebníkom, vlastníkom stavby, a ani navrhovateľom územného konania (§ 119 stavebného zákona), takže ani krajský stavebný úrad nemohol určiť Obec Č. ako príslušný stavebný úrad,

b) prvostupňové rozhodnutie Obce Č., X., ani napadnuté rozhodnutie krajského stavebného úradu, č. 2009/00256, neurčujú vo výrokovej časti požiadavky na odstup umiestnenej stavby od hraníc dotknutých pozemkov a od susedných stavieb (napr. od budovy ČSOB, a.s., od budovy vo vlastníctve žalobcu), čo je v rozpore s § 39 ods.2 písm. b) stavebného zákona. Taktiež neobsahujú vecnú a časovú koordináciu jednotlivých etáp stavby, a ich nadväznosť na hlavný objekt výstavby "N.", čo je v nesúlade s § 39 stavebného zákona, ktorý vyžaduje, aby územné rozhodnutie určilo aj časovú koordináciu jednotlivých stavieb v území,

c) napadnuté rozhodnutie nie je v súlade s § 3b ods. 3 zákona č.135/1991 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) a § 140b ods.1 stavebného zákona, keďže nebolo podporené nevyhnutným záväzným stanoviskom príslušného cestného orgánu, pretože predmetom konania o umiestnení stavby bolo aj pripojenie pozemných komunikácií, zriaďovanie, úpravy, resp. zrušenie vjazdov z cesty alebo miestnej komunikácie na susedné nehnuteľnosti,

d) napadnutým rozhodnutím stavebný úrad porušil zásadu nestrannosti, pretože pri sporných výrokoch sa opiera výlučne o názor odborne spôsobilej osoby Ing. P. T., projektanta, ktorý je súčasne aj spracovateľom dokumentácie pre vydanie územného rozhodnutia. Stavebný úrad neskúma alternatívne riešenia, varianty technických riešení a možnosti usporiadania stavby. Preferovanie iba projektanta sa javí žalobcovi, s prihliadnutím na vyjadrenia a stanoviská účastníkov konania, za nedostatočné,

e) napadnuté rozhodnutie je v rozpore s regulačným plánom lokality - Námestie

osloboditeľov v Košiciach, ako aj s podkladmi predloženými navrhovateľom AUPARK Košice, spol. s r.o. žalobcovi pred začatím územného konania v tom, že v územnom pláne je miestna komunikácia medzi objektmi H. vo vlastníctve žalobcu a budúceho hotela S. vedená ako obojsmerná priamo s výjazdom na Palackého ulicu, no správny orgán v napadnutom rozhodnutí túto skutočnosť napriek námietkam žalobcu a ÚRA Mesta Košice nerešpektoval, opierajúc sa iba o názor Ing. P. T., projektanta konajúcom výlučne v záujme navrhovateľa AUPARK Košice, spol. s r.o., no v rozpore s územným plánom, technickými normami a záujmami obyvateľov dotknutej lokality (v dôkazoch vyznačené oranžovým) a miestnu komunikáciu vytvoril iba ako jednosmernú (v dôkazoch vyznačené oranžovým).

Krajský súd na základe zisteného skutkového a právneho stavu veci nezistil žiadny dôvod na zrušenie žalobou napadnutého rozhodnutia na základe námietok žalobcu a pri svojom rozhodovaní dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie ako i správne konanie, ktoré mu predchádzalo, boli v súlade so zákonom.

K obsahu žalobnej námietky žalobcu uvedenej v žalobe doručenej prvostupňovému súdu dňa 10.2.2009, krajský súd uviedol, že žalovaný sa s touto námietkou dostatočne vysporiadal v žalovanom rozhodnutí, jasne uviedol vo svojom rozhodnutí, že územné rozhodnutie môže byť vydané aj na majetkovoprávne nevysporiadaný pozemok, pokiaľ sú naplnené podmienky ustanovené v § 38 stavebného zákona. Z obsahu rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný si je vedomý toho, že na pozemku, na ktorom existuje stavba nie je možné povoliť stavbu, teda vydať stavebné povolenie, ktorým sa povoľuje stavba. V danom prípade však rozhodnutie žalovaného je územným rozhodnutím, ktorým ako to vyplýva z ustanovenia § 39 ods. 1 stavebného zákona sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a stanovuje sa stav platnosti územného rozhodnutia. Námietka žalobcu uvedená v žalobe by bola prekážkou vydania stavebného povolenia nie prekážkou vydania územného rozhodnutia. Je vecou navrhovateľa v stavebnom konaní, aby na základe vydaného žalovaného územného rozhodnutia pred podaním žiadosti o stavebné povolenie, resp. pred vydaním stavebného povolenia a po nadobudnutí právoplatnosti územného rozhodnutia pozemok, ktorý je vo vlastníctve navrhovateľa, buď odkúpil a v prípade nedohody na kúpe a predaji ho inak majetkovoprávne vysporiadal postupom podľa § 108 a nasl. stavebného zákona, keďže je zjavné, že dôvody na vyvlastnenie uvedené v ustanovení § 108 ods.2 písm. a) a f) sú nepochybne v danom prípade dané, nakoľko je tu splnená požiadavka verejného záujmu, ako aj požiadavka verejnoprospešnej stavby, ako aj požiadavka výstavby miestnej komunikácie. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného vyplynulo, že navrhovateľ v stavebnom konaní sa pokúšal o dohodu pred podaním návrhu na vyvlastnenie, čo nie je sporné, avšak vzhľadom na to, že k dohode nedošlo bude nútený nadobudnúť právo k pozemkom a stavbám na základe návrhu na vyvlastnenie. Pretože napadnuté rozhodnutie žalovaného, rieši výlučne umiestnenie stavby pri určení tam uvedených podmienok podľa § 39a stavebného zákona a nie povolenie stavby a toto rozhodnutie je v súlade s cieľmi a úlohami územného plánovania, nie je možné považovať túto žalobnú námietku žalobcu za dôvodnú. Žalovaný sa podľa názoru súdu s touto rozhodnou odvolacou námietkou žalobcu dostatočne vysporiadal v odôvodnení žalovaného rozhodnutia.

K námietke žalobcu uvedenej pod písmenom e) doplnenej žaloby, v ktorej žalobca namietal aj v predchádzajúcom správnom konaní - dodržanie schválenej územnoplánovacej dokumentácie, tak aj s touto námietkou sa žalovaný a prvostupňový správny orgán - stavebný úrad Obec Č. kvalifikovane, podľa názoru súdu, vysporiadal, pretože podľa § 37 ods.1 stavebného zákona podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón a ako to vyplýva z ustanovenia § 37 ods.4 stavebného zákona, ak by stavebný úrad zistil, že návrh navrhovateľa v stavebnom konaní nie je v súlade s týmito podkladmi uvedenými v § 37 ods.1 stavebného zákona, návrh by musel zamietnuť. Pretože ustanovenie § 37 ods.4 stavebného zákona nebolo naplnené stavebný úrad v územnom konaní podľa § 39 stavebného zákona vymedzil územie na navrhovaný účel, určil podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania.

Pretože námietky žalobcu uvedené v doplnku žaloby pod písmenami a) až d) žalobca nenamietal v odvolaní v odvolacom konaní pred žalovaným, žalovaný sa s týmito námietkami ani nemohol vysporiadať, a preto ani krajský súd ich v uvedenom rozsahu s výnimkou námietky pod bodom a) doplnku nemohol preskúmať, lebo nie sú predmetom rozhodovania a obsahom rozhodnutia žalovaného.

K ostatným námietkam pod bodom a) až d) doplnku žaloby prvostupňový súd poznamenal, že stavebný úrad mohol určiť Obec Č. za príslušný stavebný úrad v zmysle ustanovenia § 119 ods. 3 stavebného zákona, pričom prvostupňové rozhodnutie Obce Č. má náležitosti uvedené v ustanovení § 39 a § 39a stavebného zákona, a ak by stavebný úrad nemal záväzné stanovisko príslušného cestného orgánu nemohol by vo veci rozhodnúť. Namietaná zásada nestrannosti nie je na mieste, pretože stavebný úrad vychádzal zo stanoviska odborne spôsobilej osoby projektanta.

K žalobnej námietke žalobcu uvedenej v žalobe podanej na krajskom súde 10.2.2009 prvostupňový súd dodal, že stavebný zákon dáva stavebnému úradu oprávnenie, aby správnym aktom vydaným v správnom konaní zasiahol do vlastníckeho práva jeho obmedzením alebo zmenou vlastníctva na základe vyvlastnenia alebo vydal prechodné opatrenie v súlade s ustanovením § 135 ods.1 stavebného zákona. Stavebný úrad je podľa zákona príslušný na konanie a rozhodnutie vo veciach spojených s územným plánovaním a stavebným konaním, pričom skončením stavebného konania kompetencia rozhodnutia stavebného úradu na založenie nových práv končí. (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sž-o-ks/93/2004).

Aj vlastnícke právo k nehnuteľnosti chránené Ústavou Slovenskej republiky, od ktorého žalobca odvíja túto žalobnú námietku, nemožno preto právne vnímať ako absolútnu a neodstrániteľnú právnu prekážku pre umiestnenie a realizáciu stavby v prípade, keď vlastníak susediacej nehnuteľnosti nesúhlasí s umiestnením stavby a územným riešením iných, najmä verejnoprospešných stavieb súvisiacich s výstavbou ciest a miestnych komunikácií, ako aj dopravnými riešeniami na nich a s umiestnením inžinierskych sietí s nimi súvisiacich.

Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu, že krajský súd na základe vykonaného dokazovania a listinných dôkazov nesprávne

zistil skutkový stav a následkom toho nesprávne právne posúdil vec. Žalobca petitom žiada, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie krajského súdu ako i rozhodnutie prvostupňového stavebného úradu Obce Č. č. 385/2008 zo dňa 26.09.2008, petit v časti navrhovaného zrušenia prvostupňového správneho rozhodnutia žalobca rozšíril až na pojednávaní pred krajským súdom konanom dňa 06.05.2010. Zákonnosť odvolaním napadnutého rozsudku žalobca namieta v dvoch zásadných bodoch:

1. Podľa názoru žalobcu krajský súd pri rozhodovaní len konštatoval, že územné rozhodnutie môže byť vydané aj na majetkovo nevysporiadaný pozemok, pokiaľ sú splnené podmienky uvedené v § 38 stavebného zákona, pričom žalobný dôvod by bol prekážkou stavebného konania a nie územného konania, pretože v územnom konaní sa len určujú podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa podmienky na obsah projektovej dokumentácie a určuje sa stav platnosti územného rozhodnutia. Prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal tvrdením žalobcu, že využitie § 38 stavebného zákona v územnom konaní na umiestnenie novej stavby na pozemku, ktorý nie je vo vlastníctve navrhovateľa, ani k nemu nemá iné právo, nie je možné v prípade, ak ide o pozemok už zastavaný inými stavbami, a navrhovateľ nemá súhlas vlastníka týchto stavieb a to bez ohľadu na to, či je možné stavby na navrhovaný účel vyvlastniť. Žalobca dôvodí, že prekážkou na povolenie stavby na pozemku vo vlastníctve žalobcu nachádzajúcom sa na parcele č. X., k. ú. S. je existencia stavieb na ňom stojacich a už existujúce skoršie rozhodnutie o umiestnení tejto stavby č. X. zo dňa 24.10.1986 ako i neskoršie rozhodnutie o užívaní stavby č. P.X. zo dňa 31.05.1995. Z uvedeného dôvodu žalovaný správny orgán ako i prvostupňový súd sa nesprávne vysporiadali s otázkou aplikácie § 38 stavebného zákona, nakoľko na predmetnom pozemku sa nachádzajú stavby vo vlastníctve žalobcu, ktoré sú v prevádzke, a to parkovisko a hlavné vstupné schodisko do objektu Obchodného centra H..
2. Žalobca v odvolaní taktiež namieta miestnu a vecnú príslušnosť Obce Č. na vydanie prvostupňového rozhodnutia o umiestnení stavby, pričom prvostupňový súd sa podľa žalobcu nedostatočne vysporiadal s touto jeho námietkou a nebral do úvahy skutočnosť, že Mesto Košice v územnom konaní nebolo stavebníkom, pretože stavebníkom bol navrhovateľ územného konania - spoločnosť AUPARK Košice s. r. o.. Mesto Košice nebolo ani vlastníkom stavby, ktorej sa územné konanie malo týkať a nebolo ani navrhovateľom územného konania, ktorým bola spoločnosť AUPARK Košice s. r. o.. Žalobca zastáva názor, že Krajský stavebný úrad v Košiciach v rozpore so zákonom určil Obec Č. za príslušný stavebný úrad, pretože stavebným úradom prvého stupňa malo byť Mesto Košice.

Právny zástupca žalobcu na súdnom pojednávaní konanom dňa 06.05.2010 vyjadril názor, že vzhľadom na existujúce skoršie rozhodnutia o umiestnení stavby č. X. zo dňa 24.10.1986 a rozhodnutie o užívaní stavby č. P.X. zo dňa 31.05.1995, mal stavebný úrad ako prvostupňový správny orgán postupovať v súlade s ustanovením § 37 ods. 4 stavebného zákona a návrh stavebníka zamietnuť a územné konanie zastaviť. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní taktiež rozšíril petit žaloby a navrhol zrušiť aj prvostupňové rozhodnutie

stavebného úradu.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie žalobcu zo dňa 08.07.2010 uviedol, že vo veci namietaného porušenia § 38 zákona o stavebnom konaní sú tvrdenia žalobcu neopodstatnené, odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu je v súlade s právnymi predpismi, a preto žalovaný navrhuje, aby bol rozsudok krajského súdu v rámci odvolacieho konania potvrdený a žalobcovi nebola priznaná náhrada trov konania.

K namietanému porušeniu § 119 stavebného zákona pri určení prvostupňového správneho orgánu na rozhodnutie o umiestnení stavby žalovaný uviedol, že tu bolo v súlade so skutkovým stavom aplikované ust. § 119 ods. 3 stavebného zákona. Podľa § 119 ods. 3 stavebného zákona, ak je na konanie príslušná obec ako stavebný úrad a je zároveň navrhovateľom, stavebníkom alebo vlastníkom stavby, určí krajský stavebný úrad, ktorý stavebný úrad vykoná konanie a vydá rozhodnutie.

Mesto Košice je vlastníkom pozemkov a komunikácií na nich, na ktorých sa umiestňuje stavba uvedená vo výrokovej časti územného rozhodnutia Obce Č. č. X. zo dňa 26.09.2008. Podľa § 43a ods. 3 písm. a) stavebného zákona diaľnice, cesty, miestne a účelové komunikácie, nábrežia, chodníky a nekryté parkoviská sú inžinierskymi stavbami. Všeobecná definícia stavby je uvedená v § 43 stavebného zákona. Z uvedeného dôvodu je naplnená skutková podstata pre konanie podľa § 119 ods. 3 stavebného zákona, pretože Mesto Košice je stavebným úradom a zároveň vlastníkom pozemkov a komunikácií. Žalovaný zároveň poukázal na to, že žalobca uvedenú skutočnosť nenamietal ani v územnom konaní ani v odvolacom konaní.

Do súdneho konania krajským súdom pribratí účastníci Mesto Košice a AUPARK KOŠICE, spol. s r.o. vo svojich vyjadreniach k podanému odvolaniu žalobcu navrhli potvrdenie odvolaním napadnutého prvostupňového rozsudku. Pribratý účastník ČSOB, a.s. listom zo dňa 07.07.2010 vyjadril súhlas s obsahom rozhodnutia žalovaného ako i rozsudku krajského súdu a k odvolaniu žalobcu sa nevyjadroval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako príslušný odvolací súd podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k rozhodnutiu, že odvolaniu žalovaného je potrebné vyhovieť.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne

iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP odvolací súd rozhodnutie zruší, ak sa postupom súdu odňala účastníkovi možnosť konať pred súdom.

Podľa § 221 ods. 2 OSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 20 ods. 3 veta prvá a druhá Ústavy SR a čl. 20 ods. 4 Ústavy SR vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom.

Vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 4 Ústavy SR každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa § 119 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) ak je na konanie príslušná obec ako stavebný úrad a je zároveň navrhovateľom, stavebníkom alebo vlastníkom stavby, alebo žiadateľom o povolenie terénnych úprav, prác alebo zariadení, ktoré sú predmetom konania, krajský stavebný úrad určí, ktorý stavebný úrad vykoná konanie a vydá rozhodnutie.

Najvyšší súd SR v medziach žaloby a odvolacích dôvodov s prihliadnutím na obsah námietok žalobcu preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, rozhodnutie prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu ako i dôvodnosť namietanej miestnej a vecnej príslušnosti prvostupňového stavebného úradu a nesprávnosť aplikácie ust. § 38 a § 119 ods. 3 stavebného zákona a dospel k záveru, že odvolaniu je potrebné vyhovieť.

Podľa ustálenej judikatúry ako aj z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec

predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia odôvodniť (§ 157 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a to spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Z odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej a preto odňatím možnosti konať pred súdom (denegatio iustitiae) je aj také porušenie práva na spravodlivý proces, kedy v hodnotení skutkových zistení súdom v napadnutom rozhodnutí absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil a riadne sa s nimi nevysporiadal.

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne nevyporiadal s námietkou žalobcu, že rozhodoval miestne nepríslušný stavebný úrad – Obec Č., pričom na túto námietku žalobcu, vznesenú aj v žalobe a aj v odvolaní proti rozsudku, mal krajský súd reagovať a riadne sa s ňou vyporiadať v odôvodnení svojho rozhodnutia. Správne určenie vecne a miestne príslušného správneho úradu totiž môže mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a preto bol súd povinný túto námietku žalobcu preskúmať podľa § 250j ods. 3 OSP z úradnej povinnosti.

Odvolací súd vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu žalovaného zistil, že podľa rozhodnutia žalovaného číslo 2008/00700 zo dňa 18. apríla 2008 požiadala spoločnosť HB REAVIS MANAGEMENT, spol. s r.o., zastúpená na základe plnomocenstva z 9. októbra 2007 splnomocneným zástupcom – spoločnosťou JPC, spol. s r.o. o určenie stavebného úradu vo veci vydania územného rozhodnutia pre stavby „komunikácie, dopravné riešenie, statická doprava, vonkajšie inžinierske objekty“ v meste Košice, na ul. Štúrova – Palackého (č. dokladu 13 v administratívnom spise žalovaného). Žiadateľ (HB REAVIS MANAGEMENT spol. s r.o.) o určenie stavebného úradu a navrhovateľ v konaní o žiadosti o vydanie územného rozhodnutia – spoločnosť AUPARK Košice, spol. s r.o., žiadajúci vydať územné rozhodnutie na stavbu N.AUPARK Košice, časť E2, vonkajšie inžinierske objekty v kat. území S.M., S., nie sú totožné subjekty práv a povinností. Aj z označenia stavby nie je zrejmé, či ide o totožnú stavbu (rozdielne pomenovanie stavieb v žiadostiach). Keďže si však krajský súd nevyžiadal a nepripojil v súdnom konaní aj spis žalovaného číslo 2008/00700, nemohol odvolací súd považovať v tejto časti rozsudok za zdôvodnený ústavne konformným spôsobom podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a § 157 ods. 2 OSP.

Toto spôsobuje nielen nepreskúmateľnosť rozsudku, ale je aj porušením práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods.1 Ústavy SR) a práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Podstatou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR je aj povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola súdmi poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok Ústavy SR vykonávajú. Z takto materiálne poňatého práva na súdnu ochranu potom rezultuje právo účastníka, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci právne

významné. Súd nemôže opomenúť žiadnu skutkovú alebo právne významnú otázku, pretože to je znak arbitrárnosti, ale musí vec posúdiť a svoje závery zdôvodniť zo všetkých do úvahy prichádzajúcich hľadísk. V konečnom dôsledku má účastník právo na to, aby sa súd vysporiadal s jeho námietkami, ktoré sú podľa jeho názoru relevantné. Námietka miestnej nepríslušnosti prvostupňového stavebného orgánu je právne relevantná, keďže príslušnosť orgánu na vydanie rozhodnutia je základnou podmienkou jeho zákonnosti.

S prihliadnutím na vyššie uvedené v spojení s citovanými ustanoveniami zákonov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní sú opodstatnené a preto podľa ust. 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie.

Úlohou súdu prvého stupňa bude v ďalšom konaní pripojiť si administratívny spis žalovaného č. 2008/00700 a vo veci opätovne rozhodnúť, pričom sa vysporiada so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, najmä jeho námietkou, či rozhodoval zákonným spôsobom určený miestne príslušný správny orgán. Následne svoje rozhodnutie ústavne konformným spôsobom odôvodní.

V novom rozhodnutí prvostupňový súd podľa § 224 ods. 3 OSP zároveň rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. decembra 2010

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Andrea Jánošíková